

AUTORKA SÉRIE TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVŮ_{na}RE
TRŇŮ_zV
RU_aŽÍ

NEPRÁVOM VZALA ŽIVOT.
TERAZ MUSÍ ZAPLATIŤ SVOJÍM SRDCOM.

DVORE
TRŇOV
RUŽÍ

ĎALŠIE KNIHY OD SARAH J. MAAS

séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁEOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU

Novely k sérii Trón zo skla
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAEOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

SARAH J. MAAS

DVORE
TRŇOV
RUŽÍ

sloart

Text copyright © 2015 by Sarah J. Maas
Map copyright © 2015 by Kelly de Groot
This translation of A COURT OF THORNS AND ROSES
is published by Vydavateľstvo SLOVART spol. s r. o.
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc..
Translation © Miriam Fulmeková 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2017

ISBN 978-80-556-2708-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Sarah J. Maas: A Court of Thorns and Roses Series,
Book 1 – A Court of Thorns and Roses,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2015,
preložila Miriam Fulmeková.
Zodpovedná redaktorka Andrea Cséfalvay Kopernická
Produkcia Dana Klimová
Editor Erik Fazekaš
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2017.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčením pre konečných predajcov.

*Pre Josha –
Pretože by si kvôli mne šiel Pod Horu.
Milujem ťa.*

Prythian

Hybern

Územie ľudí

Férska ríša

Stena

Územie ľuďí

Na sever do férskej ríše

Na juh do krajiny ľuďí

SPRIEVODCA VÝSLOVNOSŤOU

POSTAVY

Feyre: Fej-ra
Tamlin: Tam-lin
Lucien: Lu-či-jen
Rhysand: Ri-sand (Rhys: Ris)
Alis: Elis
Amarantha: A-ma-ran-ta

MIESTA

Prythian: Pri-ti-jen
Hybern: Hybern

ĎALŠIE

Attor: At-tor
Suriel: Sur-jel
Bogg: Bog
Naga: Na-ga
Calanmai: Kal-an-maj

1

Z lesa sa stal labyrint snehu a ľadu.

Už hodinu som sledovala, čo sa deje v húšti, no moja skrýša na konári stromu sa ukázala ako zbytočná. Prudký vietor síce ukryl pod vysokými závejmi moje stopy, no pochoval s nimi aj každý náznak potenciálnej koristi.

Hlad ma zaviedol ďalej, než som zvyčajne riskovala, no táto zima bola tuhá. Zvieratá v lese sa ukryli hlbšie, než som mohla ísť, a preto som musela po jednom zbierať rôznych oneskorencov s nádejou, že vydržia až do jari.

Nevydržali.

Pretrela som si oči stŕpnutými prstami, aby som odstránila vločky, ktoré mi primrzli k riasam. Neboli tu žiadne stromy s olúpanou kôrou, ktoré by prezrádzali prítomnosť jelenov – ešte sa nepresunuli. Zostanú, kde sú, až kým sa kôra neminie, potom pôjdu ďalej na sever cez vlčie teritórium, a možno do férskej ríše Prythian, kam by sa žiaden smrteľník neodvážil, pokiaľ by nelaškoval so smrťou.

Pri tej myšlienke som sa striasla a zatlačila ju do úzadia. Radšej som sa sústredila na svoje okolie, nadchádzajúcu úlohu. To bolo všetko, čo som mohla spraviť. Všetko, čo som robila po celé roky: sústrediť sa na prežitie týždňa, dňa, nasledujúcej hodiny. A teraz, keď je všade sneh, budem rada, ak vôbec niečo uvidím – obzvlášť zo svojho miesta na strome, z ktorého

ledva dovidím na päť metrov. Pridusene som zastonala, keď moje stuhnuté končatiny zaprotestovali pri pohybe, odopla si luk, a pomaly sa spustila zo stromu.

Pod rozstrapkanými čižmami mi zapraskal zľadovatený sneh. Začala som zuby. Nízka viditeľnosť, zbytočný hluk – bola som na dobrej ceste k ďalšiemu neúspešnému lovu.

Zostávalo len pár hodín svetla. Ak čoskoro neodídem, budem musieť ísť domov potme, a výstrahy lovcov z mesta mi ešte stále zneli v ušiach: obrovské vlky boli na love a nebolo ich málo. A aby som nezabudla, šírili sa aj klebety o zvláštnom týpkovi, ktorého videli v tejto oblasti – vysokom, tajomnom a vražednom.

Hocičo, len nie féri – prosili lovci našich dlho zabudnutých bohov a ja som sa modlila spolu s nimi. Za tých osem rokov, čo žijeme v našej dedine, ktorá je vzdialená dva dni cesty od hranice Prythianu, sme útok nezažili, no pocestní občas rozprávali príbehy o tom, ako našli pohraničné mestá v troskách. Ostali z nich len kosti a popol. Tieto nájazdy, kedysi také zriedkavé, že boli považované staršími z dediny za babské povedačky, sa za posledné mesiace začali spomínať počas každého trhového dňa.

Veľmi som riskovala, keď som šla tak hlboko do lesa, ale včera sme zjedli náš posledný peceň chleba a predvčerom zvyšky sušeného mäsa. Napriek tomu by som radšej zostala ďalšiu noc s prázdny brucho ako sa stala korisťou vlka. Alebo féra.

Niežeby si bolo na čom pochutnať. V tomto ročnom období som tak vychudla, že by mi mohli spočítať rebrá. Pohybovala som sa medzi stromami tak rezko a potichu, ako som len vedela. Pritisla som si dľaň na prázdne boľavé brucho. Vedela som, akoby sa zatvárali moje dve staršie sestry, keby som sa do chalupy zasa vrátila s prázdny rukami.

Po niekoľkých minútach opatrného hľadania som sa skrčila v zasnežených ostružinových kríkoch. Cez tŕne som mala výhľad na polovicu čistinky a potôčik, ktorý cez ňu tiekol.

Niekoľko dier v ľade naznačovalo, že sem niečo často chodí. Snáď to pôjde okolo. Snáď.

Vydýchla som nosom, zabodla špičku luku do zeme a oprela si čelo o hrubý drevený oblúk. Ďalší týždeň bez jedla by sme nevydržali. Príliš veľa rodín už začalo žobrať, takže pýtať si almužnu od bohatších mešťanov by bolo márne. Zažila som na vlastnej koži, kam siaha ich dobročinnosť.

Uvoľnila som sa do príjemnejšej polohy, dýchala pomalšie a načúvala lesu cez vietor. Sneh padal a padal, tancoval a vrtel sa ako trblietavé vretená, biely a čerstvý oproti hnedo-sivému svetu. A napriek samej sebe, napriek stárnutým končatinám, som utíšila neúprosnú, zlomyseľnú časť mojej mysle a zabránila jej vnoriť sa do lesa pokrytého snehovým závojom.

Kedysi bolo pre mňa úplne normálne vychutnávať si kontrast sviežej trávy s tmavou obrobenou pôdou, alebo ametystovú brošňu uloženú v záhyboch smaragdového hodvábu. Kedysi som snívala, dýchala a myslela vo farbách, svetlách a tvaroch. Niekedy som sa dokonca ponárala do predstáv o dni, kedy budú moje sestry vydaté, a ostaneme len ja a otec, s dostatkom jedla na prežitie, s dostatkom peňazí na nejakú farbu a s dostatkom času na zachytenie všetkých tých farieb a tvarov na papier, plátno alebo steny chalupy.

To sa však tak skoro nestane – a možno nikdy. Zostali mi len momenty ako tento, keď som obdivovala odlesky zimného svetla na snehu. Nemohla som si spomenúť, kedy som to robila naposledy – všímala si niečo pekné alebo zaujímavé.

Hodiny premárnené v zamrzutej stodole s Isaacom Haleom sa nerátali. Tie časy boli lačné, prázdne a kruté, no nikdy nie pekné.

Zavýjajúci vietor sa utíšil do jemného šelestu. Sneh teraz lenivo padal vo veľkých ťažkých chumáčoch, ktoré sa zbierali vo všetkých záhyboch a na všetkých vypuklinách stromov.

Vražedná, no krehká krása snehu bola fascinujúca. Čoskoro sa budem musieť vrátiť na zmrznuté blato dedinských

ciest, do dusného tepla našej chalupy. Malá, vzdialená časť môjho ja sa pri tej myšlienke striasla.

Kríky na čistinke zašuchotali.

Vytiahnutie luku bolo otázkou inštinktu. Vykukla som ponad trne a zastavil sa mi dych.

Menej ako desať metrov odo mňa stála malá laň, ešte nie úplne vychudnutá od zimy, no dostatočne zúfalá na to, aby si šla odhryznúť z kôry stromu na čistinke.

Srna ako táto by mohla moju rodinu nakrmiť aspoň na týždeň.

Zbehli sa mi v ústach sliny. Zamierila som ticho ako vietor pohrávajúci sa s listím.

Laň ďalej odtrhala pásiky kôry, pomaly prežúvala, nevedomá toho, že smrť je od nej len na niekoľko metrov.

Polovicu mäsa by som mohla vysušiť a zvyšok by sme mohli zjesť hneď – guláše, slané koláče... kožu by som mohla predať alebo z nej spraviť pre jedného z nás šaty. Potrebovala som nové topánky, ale Elain potrebovala nový plášť, a Nesta prosto túžila po hocičom, čo mal niekto iný.

Prsty sa mi triasli. Toľko jedla, toľká spása. Zhlboka som sa nadýchla a skontrolovala mierenie. Lenže z neďalekého kriku na mňa zasvietil pár zlatých očí.

Les stíchol. Vietor zmlkol. Dokonca aj snežiť prestalo.

My smrteľníci sme už dlho neuctievali bohov, ale ak by som poznala ich zabudnuté mená, v tej chvíli by som sa k nim určite modlila. Ku všetkým. Prikrytý húšťavou sa približoval vlk so zrakom upretým na nič netušiacu laň.

Bol obrovský – veľký ako poník – a aj keď ma pred ich prítomnosťou varovali, v ústach mi úplne vyschlo.

Horšie ako jeho veľkosť však bolo neprirodzené ticho okolo neho. Napriek tomu, že sa približoval ku kroviu, laň ho nevidela ani nepočula. Žiadne takto veľké zviera nemohlo byť tak potichu. Ale ak nebol obyčajným zvieratom, ak pochádzal z Prythianu, a nejakým spôsobom patril k férom, tak to, že by ma zožral, ma trápilo najmenej.

Ak bol fér, už som mala dávno utekať.

No, možno... možno by to bola služba svetu, dedine aj mne samej – zabiť ho, kým ma nezbadal. Prestreliť mu oko by bola hračka.

Napriek svojej veľkosti však *vyzeral* ako vlk, pohyboval sa ako vlk. *Zviera*, ubezpečovala som sa. *Je to len zviera*. Nedo- volila som si zvažovať inú alternatívu – nie, keď som potrebovala mať čistú hlavu a pravidelne dýchať.

Mala som so sebou lovecký nôž a tri šípy. Prvé dva boli obyčajné – jednoduché a účelové, no pre takého veľkého vlka pravdepodobne nič viac než včelie bodnutie. Tretí šíp, najdlhší a najťažší, som si kúpila od obchodného cestujúceho v lete, keď sme mali dostatok peňazí na nadbytočný pre- pych. Šíp vyrezaný z jaseňa, ukončený železným hrotom.

Z uspávaniek, ktoré nám spievali nad kolískami, sme všetci vedeli, že féri neznášajú železo. Ale bolo to práve drevo z jaseňa, ktoré oslabovalo ich nesmrteľnosť a magické uzdra- vovanie na tak dlho, aby im človek mohol ušetriť smrteľnú ranu. Teda tak to hovorili legendy a povedačky. Jediný dôkaz o efektívnosti jaseňa, ktorý sme mali, bol jeho ojedinelý vý- skyt. Videla som kresby týchto stromov, no žiaden na vlastné oči – nie po tom, ako ich raz dávno Najvyšší féri dali všetky spáliť. Ostalo ich veľmi málo, väčšina z nich bola malá, chorá a ukrytá aristokraciou v hustých lesoch. Po mojej kúpe som strávila týždne uvažovaním, či bol ten predražený kúsok dre- va vyhodnými peniazmi alebo podvodom, a tri roky ležal v mojom tulci nepoužitý.

Teraz som ho však natiahla svižne, jedným pohybom – dala by som čokoľvek za to, aby sa ten monštruózny vlk ne- pozrel моjím smerom. Šíp bol dostatočne dlhý a ťažký na to, aby mu ublížil, možno ho aj zabil, ak zamierim správne.

Tak mi stiahlo hruď, až zaboľelo. V tom momente som si uvedomila, že môj život sa scvrkol na jedinú otázku: Je vlk sám?

Zovrela som luk a natiahla tetivu. Bola som dobrá strel- kyňa, no až doteraz som nikdy nestála tvárou v tvár vlkovi.

Považovala som to za šťastie, dokonca požehnanie. No teraz... Nevedela som, kam mieriť, ako rýchlo sa pohybujú, a nemohla som si dovoliť minúť cieľ. Najmä keď som mala iba jeden jaseňový šíp.

Ak za tou kožušinou naozaj bilo férske srdce, potom bude najlepšie, po všetkom, čo nám jeho druh spravil, zbaviť sa ho. Nebudem riskovať, že sa neskôr vkradne do našej dediny, aby vraždil, mrzačil a mučil. Nechám ho umrieť tu a teraz. Bude mi čťou ho doraziť.

Vlk sa priplazil bližšie a pod jednu jeho labou, väčšou ako moja dlaň, praskla halúzka. Laň znehybnela. Obzrela sa na každú stranu natahujúc uši k sivej oblohe. Vlk však stál v smere vetra, takže ho nemohla zbadáť ani zavetriť.

Sklonil hlavu a jeho masívne strieborné telo, tak dokonale zamaskované v snehu a tieňoch, sa zaprelo do zadných nôh. Laň stále hľadela zlým smerom.

Pozrela som z lane na vlka a zasa naspäť. Bol sám. Aspoň to mi hralo do karát, no ak by laň vystrašil, ostala by som s týmto prerasteným vyhladovaným vlkom – možno férom – hľadajúcim korisť, sama. A ak by ju zabil a zničil drahocenné množstvo kože a tuku...

Ak som to vyhodnotila zle, môj život nie je jediné, čo bude stratené. Za posledných osem rokov, čo som lovila v lesoch, nebol ničím iným, než riskom, no väčšinou som si vybrala správne. Väčšinou.

Vlk vystrelil z krovia so zábleskom sivej, bielej a čiernej, a jeho žlté tesáky zasvietili. V otvorenom priestore bol ešte obrovitejší, čudo zo svalov, rýchle a plné surovej sily. Laň nemala šancu.

Vystrelila som jaseňový šíp, kým z nej neubudlo viac.

Šíp zasiahol vlka do boku a prisahala by som, že sa zatriasla zem. Bolestne vyštekol, pustil krk lane a jeho rubínovo červená krv sa rozprskla na snehu.

Vyrútil sa na mňa s rozšírenými žltými očami a zježenou srstou. Jeho nízke vrčanie sa ozývalo v prázdnej priepasti

môjho žalúdka, vyskočila som na nohy a v rozvírenom snehu som natiahla ďalší šíp.

Lenže vlk sa na mňa ledva pozrel, bachor mal celý od krvi, a môj jaseňový šíp, vytrčajúci z jeho boku, priam bil do očí. Sneh začal opäť padať. *Pozrel sa* na mňa s istým vedomím a prekvapením, ktoré ma prinútili vystreliť druhý šíp. Len pre istotu, ak by jeho rozum patril k tomu nesmrteľnému, zlému druhu.

Nesnažil sa šípu vyhnúť, a ten priamo prestrelil jeho široké žlté oko.

Zrútil sa na zem.

Farby a temnota sa krútili, miešali sa so snehom a zabraňovali mi vo výhlade.

Podlomili sa mu nohy a vietor preťalo nízke zaskučanie. Nemožné – mal by byť mŕtvy, nie zomierať. Šíp bol zapichnutý v jeho oku až po pierko.

Nezáležalo na tom, či je to vlk alebo fér. Nie, pokiaľ mal v boku zapichnutý jaseňový šíp. Aj tak sa mi však triasli ruky, keď som zo seba oprašovala sneh a opatrne sa k nemu približovala. Z rán, ktoré som mu spôsobila, sa valila krv, a sfarbovala sneh do karmínova.

Ležal na zemi, dych sa mu už spomaľoval. Mal veľké bolesti, alebo bolo jeho kňučanie len snahou odohnať smrť? Nebola som si istá, či to chcem vedieť.

Sneh okolo nás víril. Pozerala som naňho, až kým sa jeho sivý kožuch neprestal dvíhať a klesať. Vlč – je to určite len vlk, napriek jeho veľkosti.

Zovretie v mojej hrudi sa uvoľnilo, a vydýchla som obláčik pary. Aspoň ten jaseňový šíp preukázal, že je smrtiaci, bez ohľadu na to, koho alebo čo zložil.

Rýchly pohľad na laň mi povedal, že môžem odnieť len jedno zviera, a aj to bude pre mňa boj. Bolo by však hanbou nechať tu celého vlka.

Aj keď som strácala drahocenné minúty, počas ktorých mohol hocaký predátor zacítiť čerstvú krv, zvliekla som ho z kože, a očistila svoje šípy najlepšie ako som vedela.

Aspoň som si ohriala ruky. Prehodila som krvavú časť jeho kožuchu cez ranu lane a dvihla si ju na ramená. Do našej chalupy to bolo niekoľko míľ a nepotrebovala som, aby krvavá stopa priviedla každé zviera s tesákmi a pazúrmí rovno ku mne.

Vzdychala som pod ťažkou váhou srny a pevnejšie som zovrela jej nohy. Posledný raz som pozrela na mŕtvolu vlka. Jeho druhé zlatisté oko teraz pozeralo na oblohu obťažkanú snehom a na chvíľu som si priala, aby som dokázala cítiť ľútosť k tomuto mŕtvemu zvieraťu.

Lenže toto bol les a panovala tu krutá zima.

2

Kým som vyšla s trasúcimi sa kolenami z lesa, slnko už zapadlo. Ruky som mala stuhnuté od zvierania nôh lane, a cit mi z nich zmizol už niekoľko míľ dozadu. Ani teplé telo nedokázalo rozpustiť prehlbujúci sa chlad.

Svet bol ponorený v odtieňoch tmavomodrej, prerušovanej len pásikmi žltého svetla presvitajúceho cez okenice našej schátratej chalupy. Bolo to ako prechádzať sa po živjej maľbe – prchavý moment nehybnosti, v ktorom sa modrá rýchlo menila na úplnú tmu.

Ako som sa vliekla cestičkou, poháňaná len hladom na hrane mdlôb, doľahli ku mne hlasy sestier. Nepotrebovala som rozlíšiť slová na to, aby som vedela, že sa zrejme bavia o nejakom mladíkovi alebo stužkách, ktoré zazreli v dedine, kým mali rúbať drevo, ale aj tak som sa usmiala.

Na kamennom prahu som si oklepala čižmy. Zo sivých kameňov chalupy opadávali kúsky ľadu a odhaľovali vyblednuté značky vyryté okolo vchodu. Môj otec raz presvedčil okoloidúceho šarlatána, aby nám spravil rytiny na ochranu pred férmí výmenou za jednu z jeho rezieb. Bolo toho tak málo, čo pre náš otec dokázal spraviť, že som nemala srdce mu povedať, že rytiny boli neúčinné... a bezpochyby falošné. Smrteľníci nevedeli čarovať – nemali žiadnu nadprirodzenú silu ani rýchlosť férov alebo Najvyšších férov. Ten muž, ktorý tvrdil, že mu v žilách

koluje krv Najvyššieho féra, vyrýl okolo dvier a okien len špi-
rály a runy, zamrmlal zopár vymyslených slov a pobral sa preč.

Trhla som drevenými dverami, pričom sa mi zamrznutá
železná kľučka zahryzla do ruky ako had. Vošla som a osle-
pilo ma svetlo a teplo.

„Feyre!“ Okolo uší mi preletelo Elainino jemné zhíknu-
tie a zažmurkala som do žiary ohňa. Stála predo mnou moja
staršia sestra, prostredná z nás. Napriek tomu, že bola zaba-
lená v otrhanej prikrývke, mala svoje zlatohnedé vlasy, aké
sme mali všetky tri, uviazané na hlave do dokonalého uzla.
Ani osem rokov chudoby ju neobralo o túžbu vyzerat pekne.

„Odkiaľ to máš?“ Podtón hladu dodal jej slovám ostrosť,
ktorá bola za posledné týždne pričastá. O krvi na mne sa ne-
zmienila. Už dávno som prestala dúfať, že ich zaujímá, či sa
vraciam z lesov každý večer. Aspoň kým znovu neboli vyhla-
dované. Lenže potom si znovu spomeniem, že *ich* moja matka
nedonútila odprisahať nič, keď stáli pri jej smrteľnej posteli.

Upokojujúco som sa nadýchla, keď som z pliec zhodila
laň. S buchnutím spadla na drevený stôl, až sa keramická
šálka na jeho druhom konci zatriasla.

„Odkiaľ myslíš, že to mám?“ Hlas mi zachrípol, každé slo-
vo sa dralo von s pálením. Otec a Nesta si stále potichu ohrie-
vali ruky pri kozube. Moja najstaršia sestra ho ignorovala
ako vždy. Odbalila som laň z vlčieho kožuchu, vyzula som si
čičmy, položila ich k dverám a otočila sa k Elain.

Jej hnedé oči, oči môjho otca, boli stále upreté na laň.

„Bude trvať dlho, kým ju vyčistíš?“ Ja. Nie ona, nie ostat-
ní. Nikdy som nevidela ich ruky lepkavé od krvi a srsti. Svoje
úlovky som sa naučila pripravovať a požívať len vďaka návo-
dom od iných.

Elain si silno pritlačila ruku na brucho, zrejme tak isto
prázdne a boľavé ako to moje. Elain nebola krutá. Nebola ako
Nesta, ktorá sa narodila s úškrnom na tvári. Elain niekedy
len... nechápala veci. Nebola to protivnosť, ktorá jej bránila
v tom, aby ponúkla pomoc. Jej jednoducho vôbec nenapadlo,

že by si mala zašpiniť ruky. Nikdy som sa nevedela rozhodnúť, či si naozaj neuvedomuje, akí sme chudobní alebo si to len odmieta pripustiť. Ani to ma však nezastavilo pred tým, aby som jej, vždy keď som si to mohla dovoliť, kúpila semienka do kvetinovej záhrady, ktorú pestovala počas miernejších mesiacov.

A nezastavilo to ani ju, aby mi kúpila tri malé plechovky farby – červenú, žltú a modrú – počas toho istého leta, kedy som mala dosť peňazí na kúpu jaseňového šípku. Bol to jediný darček, ktorý mi kedy dala, a na našom dome o tom stále boli známky, aj keď farba už vybledla a opadávala. Malé kvietky okolo okien, vchodu a po okrajoch nábytku, plamienky na kameňoch lemujúcich kozub. Všetky voľné chvíle som v to požehnané leto trávila zdobením nášho domu farbami, niekedy som dokonca skryla rafinované dekorácie do zásuviek, za záclony, či pod stoličky a stôl.

Odvtedy sme také ľahké leto nemali.

„Feyre,“ zahrmel hlboký otcov hlas od ohňa. Jeho tmavá brada bola starostlivo zastrihnutá, jeho tvár hladká ako tváre mojich sestier. „Aké si len dnes mala šťastie, že si nám priniesla takú hostinu.“ Nesta vedľa neho odfrkla. Nič prekvapujúce. Hocakú pochvalu – pre mňa, Elain, iných dedinčanov – väčšinou odmietla. A takmer každé otcovo slovo si tiež vyslúžilo jej posmech.

Narovnala som sa, príliš unavená na to, aby som stála, oprela som sa však rukou o stôl pod laňou a zazrela som na Nestu. Práve ona niesla z nás všetkých najťažšie stratu nášho majetku. Od momentu, kedy sme opustili naše sídlo, potichu odmietala otca, dokonca aj po tom príšernom dni, keď prišiel jeden z veriteľov, len aby ukázal, aký bol sklamaný zo straty svojej investície.

No Nesta nám, aspoň na rozdiel od otca, nemútila hlavy rečami o tom, ako získame naše bohatstvo späť. Len minula všetky peniaze, ktoré som pred ňou neskryla, a takmer nikdy sa neobťažovala všímať si prítomnosť nášho krivkajúceho